

[Edvard Sørensen.]

til den fremtidige Ordning af Forholdene i Sydslesvig. Om denne Beslutnings Indhold er tilstrækkeligt til at varetage de danske Interesser paa det Omraade, er det vanskeligt med Sikkerhed at udtale sig; der kan komme mange nye Spørgsmaal frem, og derunder Spørgsmaal, som kan faa afgørende Betydning for os. Hvis saadanne Spørgsmaal kommer til at foreligge, maa Regering og Rigsdag til sin Tid tage Stilling til dem, men det, der foreligger her til Beslutning, er, hvad der i Dag kan samles et betydeligt Flertal for.

Med disse Ord vil jeg gerne igen anbefale Forslaget til Beslutning til Vedtagelse her i Tinget.

Ole Bjørn Kraft: To Gange siden Befrielsen har Folketinget diskuteret de Problemer, der knytter sig til Grænsen og til Sydslesvigs første Gang, da Befrielsesregeringen havde fremsat sin Programudtalelse, anden Gang paa Grundlag af den nuværende Regerings Erklæring, da den tiltraadte Styret. Men ingen af disse Diskussioner eller Erklæringer har kunnet standse Diskussionen. Spørgsmaalet har Gang paa Gang meldt sig med fornyet Aktualitet og har krævet en Stillingtagen til foreliggende Problemer, og saaledes er det jo ogsaa i Dag: paa ny rejser sig Spørgsmaal af livsvigtig Betydning for Danmark og for Danskhedens Eksistens i Sydslesvig.

Det er ikke mærkeligt, at det er gaaet saaledes i denne Sag, at vi Gang paa Gang maa vende tilbage til den, at vi Gang paa Gang maa tage Stilling snart til det ene, snart til det andet Problem, thi det sydslesvigske Spørgsmaal er en Sag i Udvikling, det er en Sag om en Befolknings Skæbne, om Fremtidsvilkaaret for en Landsdel, hvor den nationale og kulturelle Kamp har bølget frem og tilbage i Aarhundreder. Denne Kamp har altid været vævet sammen med Danmarks Skæbne, derfor har den aldrig kunnet lade vore Hjerter kolde, den har altid øvet Indflydelse paa godt og ondt paa Danmarks Stilling, paa vore Muligheder som Stat og Folk, og saaledes er det ogsaa nu.

Ingen bør være i Tvivl om, at vi paa ny staar over for Beslutninger, der kan faa langtrækkende, skæbnebestemmende Indflydelse ikke blot paa Sydslesvigernes og den danske Befolkningsgruppes Fremtid, men ogsaa paa Danmarks og hele vort Folks Fremtid. Der er efter Befrielsen ingen Sag, der er større end denne, der er ingen Sag, der saa stærkt paakalder al vor Indsigt og Evne til at søge at finde frem til en Løs-

ning af de Spørgsmaal, der rejser sig, en Løsning af en saadan Natur, at den kan staa for Eftertidens Prøvelse, men ogsaa af en saadan Natur, at den kan skabe de frieste, de mest trygge Vilkaar for Danmark og det danske Folk, saa langt Viljen til varig Danskhed rækker. Det er en Sag, som ikke kan finde en tilfredsstillende Løsning alene ved kold Kløgt og Forsigtighed, saa lidt som ved stemningsbevægede Følelser og Drømmeri om en Virkelighed, der ikke eksisterer. Vi har før i vor Historie set de kolde Hjerter, den saakaldte nøgterne Fornuft, tage skæbnesvangert fejl og set, hvorledes Synspunkter, der alene var dikteret af Forsigtighed og Frygt for at vove et Fremstød, har maattet revideres, naar Livets Udvikling og Menneskers Krav paa Retfærdighed fejede de kolde og kløgtige matematiske Beregninger til Side. Baade Slesvigs og Danmarks Historie er rig paa Eksempler herpaa, helt op til den aller-nyeste Tid; det er ikke altid, at de alt for kloge har vist sig at være Folkets rigtigste Raadgivere.

Det sydslesvigske Spørgsmaal er en Sag i Udvikling, sagde jeg. Saa lidt som tidligere Udtalelser om denne Sag har kunnet være det sidste Ord, tror jeg, at de Ord og Beslutninger, som bliver talt og truffet her i Dag, bliver de sidste, vi som det danske Folks Repræsentanter kommer til at sige og træffe, men derfor er det alligevel baade nødvendigt og nyttigt, at der ved den Forhandling, som vi har været enige om at forandle, bliver skabt Klarhed over, baade hvad der er de enkelte Partiers Standpunkt, og hvad der kan samle et Flertal her i Tinget og danne Grundlaget for en Politik, Landet har Ret til at føre.

Thi et Lands Udenrigspolitik kan ikke hvile paa en Mindretalsbeslutning, den maa have et bredere Grundlag. Regeringen maa vide, hvor langt dens Bemyndigelse rækker, hvad den kan foretage sig uden at komme i Modsætning til Flertallets Opfattelse. En Mindretalsregering, som den vi har, maa i en Situation, som den vi befinder os i, og hvor det jo er øjensynligt, at Regeringen var sindet at gaa videre, end et Flertal her i Salen kunde følge den, have Krav paa ved en Tilkendegivelse at faa konstateret, hvad der i Situationen kan være Landets Politik, og det er det, som sker her i Dag.

Det Forslag til Beslutning, der foreligger, bliver derfor ikke et Udtryk for, hvad vi hver især kunde have ønsket, vi skulde have udtrykt som Danmarks politiske Maal og Midler, men for de Synspunkter, som et stort Flertal i Tinget vil være